

29 DE MARÇ DEL 2012

Gent corrent

Eugenia Espinosa

Psicòloga. Des de Mèxic porta a Barcelona el premi Demac i l'experiència d'«apoderar» dones.

«L'escriptura és una eina per a les dones»

Catalina
Gayà

El 2007, Eugenia Espinosa estudiava un doctorat en Psicologia a Nova York. A la seva vida va arribar un català i ella es va traslladar a Barcelona. A Mèxic, la seva tia, la doctora Amparo Espinosa, presideix una fundació que «dóna eines de creixement a les dones a través de l'escriptura». Eugenia porta aquesta experiència a Barcelona. Al l'abril, la Fundació Demac convoca un premi i després pretén muntar tallers d'«apoderament» per a dones.

–Expliqui'm, ¿què és Demac?

–És una associació civil que promou el desenvolupament integral de les dones. Va néixer el 1989 i ho va fer amb l'objectiu de dotar les dones d'eines perquè aprenguin a controlar els seus comptes. Que no sigui

el pare o el marit el que ho fa. Des d'aleshores ha creat un premi de relats i ha muntat tallers d'escriptura per tot el país.

–A poc a poc.

–Amparo Espinosa, la meva tia i la fundadora, tenia la visió i els recursos per crear una organització a favor de les dones. Era un alt càrrec d'un banc i va pensar que el més urgent era que les dones fossin autònomes en el control dels diners. Quan va començar es va adonar que les dones a Mèxic volien ser escoltades. El problema era molt més gran, així que va crear el premi Demac.

–¿En què consisteix?

–Les dones envien els seus relats i els millors es publiquen. iDones que no tenien veu i que es converteixen en autores! Ja n'hem fet 33 edicions.

–¿I sap d'on li ve aquesta preocupació a Amparo?

«La meva tia, Amparo Espinosa, va veure des de petita que a les reunions les dones no parlaven»

–Em va explicar que des que era petita s'adonava que a les reunions familiars les dones no conversaven. Només ho feien els homes. Quan va créixer, li va sorgir la inquietud de saber què haurien dit aquells dones si haguessin pogut parlar.

–¿I és tan fàcil? ¿Creen un premi i les dones els envien els seus relats?

–En part, sí. El premi es va crear el 1993 i ja hi han participat centenars de dones. La convocatòria es fa en universitats, cases de cultura, centres de salut, centres penitenciaris... L'experiència de Demac és

que si a les dones els dones un canal, l'aprofiten al màxim.

–¿I els tallers?

–Demac es va proposar arribar a aquelles dones que tenien por a l'escriptura o que estaven marginades. Amparo va trobar moltes dones que volien ser talleristes i moltíssimes més que volien aprendre. Són gratuïts i han tingut tant èxit que ara ja s'imparteixen per tot el país. L'escriptura és una eina molt poderosa.

–¿I ara convoquen el premi a Barcelona?

–Sí. El tema del premi és *La crisi global i jo*. Ens preguntem què passa amb les dones en un context com aquest i que elles ens ho expliquin.

–¿Per què Barcelona?

–A Mèxic sempre hem vist la dona europea com un exemple de dona autònoma. Volem que elles ens ex-

pliquin la seva experiència.

–¿Per això va venir?

–No. Vaig venir perquè em vaig enamorar d'un català. Comparteix amb Amparo la seva manera de pensar i ella confia en mi. Ens va semblar interessant obrir aquest espai de reflexió a Barcelona o, com a mínim, intentar-ho i veure la resposta de les dones d'aquí.

–¿Ja han convocat el premi?

–Farem la convocatòria a mitjans d'abril i, si hi ha una resposta positiva, després volem començar amb els tallers. A la pàgina web de Demac, www.demac.org.mx, hi ha les bases. En realitat, són petits assajos de 50 pàgines. El centre sempre és ella, l'autora.

–¿Què n'espera?

–No ho sé. Suposo que diferències amb Mèxic. Em sembla interessant la diversitat de dones que hi ha a Catalunya. I em sorprèn molt que hi hagi dones que hagin optat per no tenir fills, que no volen sacrificar la seva vida professional per una opció més familiar. Això encara no és tan comú a Mèxic.

–¿Ha tingut bona acollida?

–De moment, a tota la gent a la qual he presentat aquest projecte li sembla interessantíssim, però no sabem què passarà aquí fins que comencem a rebre relats de dones. El premi està dotat amb 8.000 euros i a la guanyadora li publicarem el relat en forma de llibre.

–¿Per què tot sembla més fàcil a fora?

–No crec que sigui així. Es tracta de no tirar la tovallola i apostar pel que creiem. ≡

gentecorriente@elperiodico.com

EL PERIÓDICO